

L’Aran i el gegant dels cascavells

L’Aran era petit, petit.

Però li agradaven les coses grans.

Sobretot els gegants.

Un vespre, quan la lluna ja guaitava per la finestra, l’Aran va sentir:

Dring, dring!

Va mirar sota el llit.

Res.

Va mirar darrere la cortina.

Res.

Dring, dring!

Al mig de l’habitació hi havia un gegant menut. Era més alt que l’Aran, però prou baixet per no tocar el sostre. Duia una corona groga, una capa verda i dos cascavells a les sabates.

—Hola, Aran —va dir el gegant.

L’Aran va obrir molt els ulls.

—Gegant!

—Em dic Dring —va explicar ell—. He vingut a buscar la música de la nit.

El gegant va moure un peu.

Dring!

Va moure l’altre peu.

Dring!

L’Aran va picar de mans.

Pam, pam!

El gegant va fer un pas.

Dring!

L’Aran va picar de mans.

Pam!

Dring, pam. Dring, pam.

Van ballar a poc a poc al voltant de la catifa. La capa verda feia voleiar les estrelles que hi havia dibuixades. L’Aran reia. El gegant també.

Però al cap d’una estona, l’Aran va badallar.

—Oooooh…

El gegant Dring es va aturar.

—La música de la nit ja ha arribat —va xiuxiuejar.

—On és? —va preguntar l'Aran.

El gegant va assenyalar el pit del nen.

Tum-tum, tum-tum.

Era el batec tranquil del seu cor.

El gegant es va treure un cascavell i el va deixar al costat del coixí.

—Si una nit vols tornar a ballar, escolta ben atent.

L'Aran va abraçar el seu nou amic.

—Bona nit, gegant.

—Bona nit, Aran.

Dring!

El gegant va desaparèixer darrere un raig de lluna.

L'Aran es va estirar al llit. A fora, el poble dormia. A dins, el seu cor cantava molt fluixet:

Tum-tum, tum-tum.

I just abans de tancar els ulls, un cascavell va respondre:

Dring…